

[Frode Jakobsen.]

gen af Vietnam. Genèveaftalen er nok noget af det mest misbrugte, men dette her er da vistnok det stærkeste. Genèveaftalen slår jo det modsatte fast: at Vietnam ikke må deles. Genèveaftalens hovedpunkt er med pagtens ord: Vietnams — ikke Sydvietnams eller Nordvietnams, men Vietnams — suverænitæt, enhed og territoriale integritæt. Det sidste er et fint ord for udelæghed.

Genèveaftalen opretter en demarkationslinje, men netop en demarkationslinje, som efter aftalen udtrykkeligt aldrig må gøres til en grænse, en demarkationslinje, som skulle have været ophævet i 1956. Genèveaftalen er ikke bestemmelsen om Vietnams deling, sådan som forslagsstillerne i den skriftlige fremsættelse gør den til; det er tværtimod aftalen om, hvordan Vietnam skal forenes. Danmark har godkendt Genèveaftalen og dermed delingen af Vietnam. Sådan står der faktisk i hr. Poul Dams fremsættelse.

Hvordan det i virkeligheden kan komme til at gå i det ulykkelige land, er noget andet. Amerika har anbragt sig så dybt i Vietnams morads, at der nu ikke findes andet end ulykkelige udveje, forskellige ulykkelige udveje. En eskalering kan betyde en verdenskatastrofe. En tilbagetrækning er også en ulykke; det betyder, at USA og vesten som helhed taber prestige; det betyder antagelig grusomme repressalier. Og en deling vil være en ulykke, en ulykke, som oven i købet ikke er en løsning på problemet. Det kan desværre gå så galt, at en deling, altså en af de tre ulykkelige udveje, må accepteres som den mindste ulykke, som en overgangsordning for at få fred, for at få amerikanerne ud, men det kan aldrig blive en løsning, som kan holde. Det er at udskyde problemet. Det vil nærest betyde, at der senere kommer en ny borgerkrig med forening af det land, som er ét land, som formål, når amerikanerne først er ude af landet.

At en midlertidig deling kan blive vejen som det mindste onde for et Nordvietnam, der lider under de frygtelige bombardementer, for en befrielsesfront, som måske ellers forbløder, kan ikke afvises, men dog kun som en ulykkelig vej ud af en situation, hvor der ikke er andet end ulykkelige ud-

veje tilbage. En deling kan i hvert fald kun blive noget midlertidigt. Målet må forblive Vietnams forening og alle fremmede tropper ud af Vietnam. Men en diplomatisk anerkendelse af, at der er to forskellige lande, ét, som hedder Nordvietnam, og ét, som hedder Sydvietnam, sådan som socialistisk folkeparti foreslår, kan kun modvirke en rigtig løsning.

Der er mange misforståelser omkring Vietnam. Kilden til de fleste fejltagelser er netop, at man opererer med Nordvietnam og Sydvietnam, som om det var to forskellige lande. Det er ét land. Hvordan ellers med general Ky? Han er da nordvietnameser. Er han da en landsforræder, der fører krig imod sit eget fædreland, Nordvietnam?

At det skulle blive socialistisk folkeparti, der som det første foreslår at ophøre disse vrangforestillinger om Vietnam som to lande til Danmarks officielle politik, forbavser mig. Hvis man havde foreslået, at Danmark skulle anerkende Nordvietnams regering i stedet for general Kys, ja, så havde jeg i hvert fald kunnet forstå tankegangen. I Nordvietnam er der i det mindste en virkelig regering, én, som har magten; i Sydvietnam findes der ingen regering, som behersker landet, ingen regering, som er blevet til på lovlig vis. Der findes to regimer, som kæmper om magten, FLN og Saigon. Det regime, som Danmark anerkender, behersker den mindste del, og det endda bare ved hjælp af fremmede tropper. Der er altså grund nok til at overveje, om vi skulle skifte over.

Jeg forstår det på den anden side, hvis udenrigsministeren ikke i øjeblikket har lyst til det, for Danmarks anerkendelse eller ikkeanerkendelse af borgerkrigens to kæmpende parter under de kaotiske forhold gør jo hverken fra eller til. Det bedste ville måske være at lade være med at anerkende nogen af de tre parter, indtil en afklaring har fundet sted, men jeg forstår også, hvis udenrigsministeren under de nuværende forvirrede forhold ikke har lyst til at ændre vor stilling; og den danske regerings anerkendelse af general Ky er jo heldigvis ved en række udtalelser godt gennemhullet allerede.

Jeg får desværre ikke tid til at sige noget om Korea, men så er der Tyskland. Jeg for-